

ע"פ 8360/17 - טארק חמודה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8360/17

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופט י' אלרון

המערער: טארק חמודה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי נצרת מיום 3.10.2017 בת"פ 26024-12-16, שניתן על ידי כב' השופט י' בן חמו

תאריך הישיבה: ג' בניסן התשע"ח (19.3.2018)

בשם המערער: עו"ד סרי חורי

בשם המשיבה: עו"ד עילית מידן

בשם שירות המבחן למבוגרים: עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט י' בן חמו) בת"פ 26024-12-16 מיום 3.10.2017, בגדרו נגזרו על המערער 10 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור על אחת מן העבירות בהן הורשע; ופיצוי כספי למתלוננת בסך 1500 ש"ח. כמו כן, הופעל מאסר מותנה בן 5 חודשים אשר הוטל על המערער בת"פ 35615-12-15, כך ש-4 חודשים ירוצו במצטבר לעונש המאסר בפועל וחודש אחד בחופף לו.

2. המערער הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של איום בכתב לרצוח, לפי סעיף 307 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 5.12.2016 התקשר המערער אל גומאנה עבאס (להלן: המתלוננת) ממכשיר הטלפון שברשותו. משסירבה המתלוננת לשוחח עמו, קילל אותה המערער ואיים עליה. בתגובה להזרתה של המתלוננת כי תפנה למשטרה, השיב המערער כי הוא עצמו המשטרה, וניתק את השיחה. מיד לאחר מכן, בין השעות 7:26 ל-12:47, שלח המערער למכשיר הטלפון של המתלוננת מספר רב של הודעות טקסט ובהן איים עליה ברצח ובפגיעה בכבודה ובגופה, בכוונה להפחידה.

במסגרת זו כתב המערער, בין היתר: "אני נשבע בחיים שלך, את תשלמי בחיים שלך על מילה כזאת", "תרגיזי אותי, תרגיזי אותי כדי שאני אשרוף את הפרצוף שלך עם חומצת מלח", "אני אגמור את החיים שלך", "אני אפגע באבא שלך באחים שלך ובני הדודים שלך ובני הדודות שלך וכל מי שתומך בך".

4. בתסקיר שירות המבחן למבוגרים שהוגש לבית משפט קמא ביום 16.5.2017 צוין כי המערער אמנם קיבל אחריות פורמאלית על מעשיו, אולם התמקדותו הבלעדית במחיר האישי ששילם במסגרת ההליך הפלילי וחוסר יכולתו להכיר בנזק שנגרם למתלוננת, משקפים קושי בהבנת הבעייתיות הטמונה במעשיו ובנטילת האחריות לביצועם. עוד תואר המערער כאימפולסיבי ותוקפני בסיטואציות בהן חווה תחושת דחייה.

לאור האמור ובעקבות הערכת שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות עבירות מצדו של המערער בעתיד, וכי המערער אינו מבטא נזקקות טיפולית, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו.

בתסקיר משלים שהוגש לבית משפט קמא ביום 12.9.2017 לא מצא שירות המבחן לשנות מקביעותיו לעיל.

גזר דינו של בית משפט קמא

5. בגזר דינו עמד בית משפט קמא על מדיניות הענישה הנהוגה, על הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע

העבירות ועל הנסיבות הקשורות בביצוען.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה, סקר בית משפט קמא את גזרי הדין שהגישו הצדדים, ועמד על העונשים אשר הושתו במסגרתם.

אשר לערכים המוגנים שנפגעו, מנה בית משפט קמא את ההגנה על שלווה נפשו ובטחונו של אדם ואת חירות פעולתו הנגזרת מהם, בהדגישו כי עבירת איום בכתב לרצוח מהווה פגיעה משמעותית בערכים אלה, ועל כן ייחד לה המחוקק סעיף נפרד מעבירת האיומים.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הדגיש בית משפט קמא כי על אף היעדר אינדיקציה לתכנון מוקדם, רצף ההודעות, טווח הזמן שבו נשלחו והשהות הדרושה לכתיבתן מחייבים את המסקנה לפיה אין מדובר ב"אימפולסיביות גרידא".

עוד עמד בית המשפט על אחריותו המלאה והבלעדית של המערער בביצוע העבירה; על הפגיעה בשלוותה, בטחונה וחירותה של המתלוננת; על היעדר "סיבה או הצדק" לביצוע העבירה, גם בהנחה שהמתלוננת קיללה את המערער עובר לשליחת ההודעות; ועל האפשרות שעמדה בפני המערער להימנע מעשיית המעשה באמצעות עצירת שטף ההודעות.

6. בנסיבות האמורות לעיל, קבע בית משפט קמא כי מתחם הענישה ההולם לעבירות בהן הורשע המערער נע בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין שנים עשר חודשים, שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועונשים נלווים.

7. בעת גזירת עונשו של המערער שקל בית המשפט, כשיקולים לחומרא, את עברו הפלילי, אשר בגינו תלוי ועומד כנגדו עונש מאסר על תנאי, כמו גם את התרשמותו השלילית של שירות המבחן למבוגרים, אשר עלתה מהתסקירים שהוגשו בעניינו של המערער. מנגד, שקל בית המשפט לקולא את הודאתו של המערער במיוחס לו ואת הטענה בדבר פיוס בין משפחת המערער למשפחת המתלוננת.

8. בסיכומם של דברים סבר בית משפט קמא כי אין בהודאתו של המערער כדי לאיין את האינטרס הציבורי המצדיק ענישה מחמירה במקרים מסוג זה. לנוכח חומרת המעשה ולנוכח הערכת שירות המבחן כי הסיכון להישנותה של התנהגות מפרת חוק מצד המערער גבוה, מצא לבסוף בית משפט קמא כי יש להעמיד את העונש בתוך המתחם ההולם. לפיכך, נקבע עונשו של המערער כפי שפורט בפסקה 1 לעיל. מכאן הערעור שלפנינו.

טענות הצדדים בערעור

9. בערעורו טוען המערער כי בית משפט קמא החמיר יתר על המידה בקביעת עונשו, ולא שקל כראוי את נסיבותיו המקלות.

בפרט, סבור המערער כי יש להתחשב בעובדה שמדובר באירוע נקודתי וספונטני שנבע מתוך התלהטות יצרים, כמו גם בתרומתה הניכרת של המתלוננת, לטענתו, להתרחשות האירועים. לבסוף, טוען המערער כי במסגרת גזר דינו, לא ייחס בית משפט קמא את המשקל הראוי להודאתו בעבירות.

10. מנגד, סבורה המשיבה כי יש לדחות את הערעור. המשיבה מדגישה את חומרת מעשיו של המערער, ועומדת על כך שאין במעשיה הנטענים של המתלוננת כדי לאיין את החומרה שיש לייחס להודעות האיום המפורטות, אשר נשלחו ברצף ארוך ומתמשך. עוד מפנה המשיבה לתסקיר העדכני שהוגש בעניינו של המערער, אשר ממנו עולה כי לא חל שינוי במצבו של המערער או בעמדתו ביחס לעבירות שבהן הורשע, וכי גם בעת הזאת, אין בידי שירות המבחן לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו. לבסוף, טוענת המשיבה כי העובדה שהמערער ביצע את העבירה בעת שעונש מאסר על תנאי תלוי ועומד נגדו, מלמדת כי יש לייחס משקל מכריע לשיקול ההרתעה בעניינו.

דין והכרעה

11. לאחר עיון בגזר דינו של בית משפט קמא ולאחר שמיעת הצדדים לפנינו, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

12. הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הערכאה הדיונית, זולת בנסיבות חריגות שבהן נפלה על פני הדברים טעות מהותית ובולטת בגזר הדין, או שעה שהעונש שהוטל חורג באופן קיצוני מהענישה המקובלת במקרים דומים (וראו למשל ע"פ 9821/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (30.11.2017)). עניינו של המערער אינו נמנה עם אותם המקרים החריגים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור.

13. בהינתן חומרתם של מעשי המערער, הנשקפת בבירור למקרא כתב האישום, וכן לנוכח שורת פסקי הדין שסקר בית משפט קמא בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין, לא מצאנו כי מתחם הענישה שנקבע סוטה לחומרא מן הענישה המקובלת בנסיבות דומות באופן המצדיק את התערבותו.

14. הגם שהעונש שהוטל על המערער מצוי ברף העליון של מתחם הענישה שנקבע על-ידי בית משפט קמא, איננו סבורים כי נסיבותיו האישיות של המערער מצדיקות התערבות בתוצאה שאליה הגיעה הערכאה הדיונית.

בפרט, אנו סבורים כי בנסיבות העניין קיימים טעמים כבדי משקל להחמרה בעונשו של המערער, ובכללם הרשעתו הקודמת בעבירות של איומים; תסקירי המבחן השליליים שניתנו בעניינו; העובדה שביצע את העבירות דנן בזמן שעונש מאסר על תנאי תלוי ועומד נגדו; וכן היעדר לקיחת האחריות מצד המערער על מעשיו, דבר אשר בא לידי ביטוי בבחירתו לשוב ולהטיל את האחריות על המתלוננת ובהימנעותו מלשלם את הפיצוי שפסק בית משפט קמא.

לשיטתנו, גזר דינו של בית משפט קמא מגלם איזון ראוי בין כלל השיקולים המנויים במסגרת סעיף 40א לחוק העונשין והראויים להישקל בנסיבות העניין, ומשכך, איננו רואים מקום להתערב בו.

15. אשר על כן, הערעור נדחה. המערער יתייצב לתחילת ריצוי עונשו בבימ"ר קישון ביום 10.4.2018 עד השעה 10:00 בבוקר, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

ניתן היום, ו' בניסן התשע"ח (22.3.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ה נ ש י א ה